

Mohácsi Árpád

Van, hogy

Van, hogy csak ülök egy kerti padon,
Süttetem magam,
Hagyom,
Hogy torkig legyenek,
Hogy undorodjak szabadon,
Hogy körbevegyen és benőjön,
Mint régi kastélyt vagy préházat,
A gyom,
Az erdei vadon.

Aztán gépválómat feledni kezdem,
A fáradtságot a pad alá eresztem,
Sírok és nevetek,
Újra úton járok,
Megfájdul a fejem,
De csak a jobb fele,
Arcom csupa pír,
Aggódnak értem,
És aztán éjszaka nem alszom sokáig,
Az út jár a fejemben,
Az ösvény és a gyom,
A mindent felfaló erdei vadon.

Vendég megszokásból

Makacsul látogatok egy pontot.
Nem tudom, mit várok, mi történjen ott.
De reggel, délben vagy este,
Ha csak tehetem, meglátogatom.
Ülök és nézem, ami ott látható.
Nem mintha volna ott bármi különös,
Egyfajta megszokás ez,
Ha tehetem, odamegyek,
Mert ott voltam tegnap meg tegnapelőtt meg azelőtt.

Így vagyok vendég megszokásból
A saját törzsasztalomnál.

Néha felejték, mert van mit felejteni.
Néha nem történik ez sem,
Csak azt lesem, hogy az út hogy kezd lejteni.

Kun Árpád

Mese a világ leghosszabb alagútjáról

Innenső végén este volt, a túlsón
fényes nappal, mégsem az éjszakáról
beszélék, hanem a világ leghosszabb
alagútjáról Lærdal és Flåm között.

Behajtottam a föld alá, mint Orfeusz
és még annyi norvég. A holtakon kívül
trafipaxok vigyáztak rám. Lärmát
hallottam a motorház felől, azt

gondoltam, a halálfélelem ugrott
át véremből a hűtővízbe, az lubickol.
Pedig a Száguldás Dzsinnje dörömbölt
a hengerben, hogy engedjem ki, menjek

kétszázhússzal. Ablaktörlőm kobra lett,
táncolt, kígyómosolyra aludtam el.
Hiába jött az első Ébresztő Terem
kék reflektorral, pár kilométer után

a második vikingrózsaszínnel, a
dzsinn kétszázhússzal az alagútból
az ezerszínű labirintusba röpitett,
a trafipaxok pedig kisördöggént

lejjebb galoppoztak a pokolba.
A kereszteződésekben tábla állt,
egyiken tömeggyilkos voltam zöld
géppisztollyal piros mezőben, egy

másikon a Jóisten zebrán vezetett
át az üdvözültekig, és nem lapított
ki a súlyos bűnökkel megrakott kamion.
A dzsinn más életet választott nekem!

Zita elhagyott, Orsi meg nem egy norvég
lelkész küzdő felesége lett, hanem
az enyém, és gyerekeim anyja.
Bűneimet kisebb kiszerezésben

követtem el, szélvédőhöz csapódó
barátcinkének lettem a gyilkosa.
A világ leghosszabb alagútján túl
felvettem egy stoppost, önmagam.

Málik Roland

Másnap
a dűnén

Nyár van,
nem is tudom,
itt iszom
fehér damasztom,
mint egy rossz halál,
pedig a ringó élet
ma forró aranyban futtatja magát.

„Légy kicsit magaddal” —
gondoltam magamban,
és leültem ide.
Ó, szent együgyűség,
hogyan hittem ezt,
merülvén az ital rejtelseibe.

Elmászkaláltam a délelőttöt,
tényleg nem volt hova lennem,
s csak arra ügyeltem séta közben,
el ne aludjak közben — csoda hát,
hogyan a gyerekkor ösvényein
még ideértem, elfáradtam
a járó férfitizenében?

Hithű hőség.
Idekerült harmincadik nyaram
bolygó magjába, és elhozta
először azt, hogy a kerthelyiségen túl
integetnek nekem odaát.

Pincér,
ki harmadik pohár boromat
hozod kigombolt ingben,
laza járással,
te nem sejtéd,
mi zajlik titokban
itt e forró, aszfaltos pokolban,
hogyan páni félelem sompolyog
az asztalok mentén,
s rámjönnek
nyakas tudómanók,
és harminc évemet,
mit az ámulat nevelt,
most a fájdalom fojtja meg.

Egyedül vagyok,
így nem kapok levegőt —
barátaim, hová lettetek?

Sztár Laci,
Cross Gabi,
ruzsinszőlői harcosok,
végzet kölykei,
gépölajosan, rézre sülvén
a lopott cangákon
hova a búsba tűntetek?

Gulyi de Maradona,
gyűrűhajú,
félcíganó testvérem,
egy hosszú szöktetésre
a pályáról ki
hova csúsztal örökre?

Könözsy Laci,
akivel meg tudtunk halni
egy röhögésben,
hogyan újjászülessünk
a következőben,
neked mindig helyén volt a szíved
merészkedni az ismeretlenbe,
most milyen idegenben
kutatod az úrt, úrkutató?

És te, barátom,
őrült úriember,
mi állt közénk,
hogyan a véletlen tengerén
ha összefutunk,
— két gyermeki roncs —
egymás hajóját
előbb-utóbb
megcsáklyázzuk,
s míg sír a mély, s rázkódik az ég,
döbönt tekintettel
az iszonyat jegébe fagyunk?

És nőim, barátnőim,
kiket elperzselt
mellőlem két aszály, hé —
ennyi volt hát az örökké?

Lerchy, Hernádi Csacsi,
Isten mutatványosai,
lelkemből valók,
játékot szórva s igét,
botrányt s port kavarva,
hosszú gólyalábakon
a városból el merre mentetek?
Öcsémuram,
egyszem Dénes,
vérem a figyelemben,
pár parallel-év
— emlékszel? —, s nem tudták,
ki utánoz kit, pedig csak
árvák voltunk egy közös égből,
ócska gitárossal
ma merre pengeted
a teng-leng életet?

És Lóri,
öreg Lóri,
ki utánam érkeztél ide,
majd lehagytál sok évvel
megdorgált szíveddel, mi lesz
a vége ennek a hatalmas viccnek,
a vége, a vége,
mondd, hová sietsz?

És ti mind-mind,
ifjúsági filmem szereplői,
kik elviselhetőbbé tettétek
e földi félkanyart,
köddé válva,
felszívódva,
elpárologva mindannyian,
vajon ti mire szerződtek?

Nyár van, és mindegy,
túl világ ez ma,
túl világ nekem,
bár tudom, a kor meg a por
dűnéket emel térben és a szívben,
forgószeleként fújva szét
régie szövetséget,
de nem tudom,
nélkületek mire jutottam,
minek lettem a bábja,
mit akar velem az élet
netovábbja —

Mert vallom, ahogy írva van:
minden gallyra ment barátság
egy rút halál,
ami felett mi magunk:
a Gonosz tartja italát.

Üríttem poharam.